

vist og klart, at der ikke er forbigaaet i disse Renunciationer en eneste af de nærmere arveberettigede Personer, saa at det er paa en aldeles lovlig Maade at Arveretten er overdraget til Prindsesse Louise af Glücksborg. Derimod kan der ingen Tvivl være om hvad det er, som har gjort Vanskeligheden. Hvad vi maae paaskønne, at Regjeringen har faaet udrettet, er, at efter den forssjellige Arvelov, som bestaaer i Holsteen, kommer dette Hertugdømme ogsaa til at blive overdraget til Prinds Christian af Glücksborg, som Danmarks Arvekrone overdrages ham af hans Gemalinde, for at Riget kan vedblive at være samlet, for at Ægevaegten, hvad der ligger ikke alene i Danmarks men ogsaa ligger i Europas Interesse, ogsaa fremtidig kan blive bevaret, derved, at der ikke, saaledes som ogsaa udtrykkeligt er nævnt i den Note, der er meddeelt os under Nr. 4 i de trykte Actstykker, skulde indtræffe det Tilfælde, at der paa een Gang var 2 Regenter begge lovlige i Danmarks Rige, nemlig Prinds Christian af Glücksborg som Hertug til Lehnshertugdømmet Holsteen, hvortil han bliver lovlig arveberettiget Fyrste, da Keiseren af Rusland overdrog ham sine formeentlige Arverettigheder, og Kong Frederik den Syvende ligeledes paa det danske Riges Begne sine, og hans Gemalinde en lovlig Dronning i Danmark. Det var for at undgaae dette, at der blev søgt en saadan Overenskomst, at den danske Regjering kunde være vis paa, at de europæiske Magter vilde, dersom Thronen blev overdraget til Prinds Christian, anerkjende ham som Konge i Danmark, og for at denne Overdragelse kunde skee, maatte der nødvendigvis en Indvilligelse fra den danske Rigsdag, fordi det strider imod den 37te § i den gamle Kongelov, og naar dette blev indrømmet, saa var Alting i sin Orden, saa var han, saalænge han levede, Konge, og naar han engang døde, saa toge hans Børn udtrykkeligt Arv ikke efter ham, men efter hans Gemalinde efter Kongelovens Arvefølge. Og det er ikke alene dette; men hvad vil den ærede Folkethingsmand da sige til de Acter, som ogsaa forelligge os, og Forstfringsbrevene fra Prindsesse Louise og

fra Prinds Christian af Glücksborg, hvor den Sidste ligefrem har erklæret, at naar han modtager Thronen, vil han vide at forsvare og beskytte den? Det har den Prinds, som er vor designerede Thronfølger, i den høitidelige Act underskrevet, og jeg veed ikke, hvad der skulde paa nogen Maade opfordre det danske Folk til ikke ogsaa at glæde sig derved. Det er blot den Linie i det kongelige Budskab, at al Arveret efter Kongeloven skal være ophævet, som jeg saameget mindre kan finde mig i, som jeg seer klart, at i Diebliffet, som det nu staaer, er der 2 Arvefølger under H. Majestats Scepter, idet der nu gælder een Arvefølge i Danmark efter Kongeloven og en anden Arvefølge i Lehnshertugdømmet Holsteen overensstemmende med Primogeniturstatuterne, og Regjeringen har anerkjendt det sely, at denne Arvefølge i Holsteen har ikke kunnet ophæves, fordi Keiseren af Rusland har sagt, at han vel er tilbøielig til at ville overdrage sin virkelige eller formeentlige Rettighed til Prindsen af Glücksborg, men vil ikke opoffre sin Arvefølgeret i Lehnshertugdømmet Holsteen, saa at, naar den Tid engang kommer, at Prinds Christians Mandstamme uddør, staaer Arvefølgen i Holsteen fuldkommen ved Magt tilligemed de Russiske Fordringer, og samtidigt dermed skulle vi dog finde os i, uden nogen tvingende Nødvendighed, at opoffre vor Arveret efter Kongeloven, finde os i, ikke alene for en Stund at vedtage Holsteens Arvelov som gældende for hele Riget, men ogsaa modtage den saaledes, at naar den Tid kommer, at den holsteenske Arveret kan gjøre sig gældende, have vi ikke Rét til at sætte os derimod. Det kan jeg som dansk Mand ikke indlade mig paa (B. Christensen: Dansk!) ja, som dansk.

Premierministeren: Det er vistnok aldeles overflødig, at jeg udtaler mig om det Spørgsmaal, der er blevet optaget, men som slet ikke har hjemme her, nemlig om den Hjemmel, hvorpaa Arvebudskabet støtter sig, om det er Renunciationsacterne eller ikke. Derom er der paa mange Maader blevet givet udtrykkelig Forklaring, hvoraf det vil sees, at den af den ærede Folkethingsmand for Maribo Amt (Lindberg) givne er urigtig i Gæt og Må. Den